

Oponentský posudek - diplomová práce Anny Novotné na téma „Pomoc obětem trestných činů“

Diplomantka si za téma své diplomové práce zvolila problematiku pomoci obětem trestných činů. Jde nesporně o problematiku velmi aktuální, postavení oběti je v posledních 10-20 letech věnována v tuzemské trestněprávní teorii i legislativě značná pozornost, což se projevilo zejména přijetím zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů. Ochrana obětí je také centrem zájmu právních instrumentů EU (viz směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU). Zároveň nelze pominout ani význam zvolené problematiky při chystané rekonstrukci trestního práva procesního, když vyhotovená práce se věnuje i právní úpravě zakotvené v trestním řádu.

Předložená práce představuje celkem 64 stran vlastního textu, jedná se tedy o práci standardního rozsahu. Jazyková i stylistická stránka práce je na nadprůměrné úrovni. V práci jsem nezaznamenal žádné závažnější jazykové či stylistické chyby. Formální náležitosti práce diplomantka beze zbytku splnila a vzhledem k výsledkům ve srovnávacích programech, je práce původním dílem autorky. Pokud jde o použitou literaturu, tato obsahuje průměrný počet použitých zdrojů. Způsob citací odpovídá stanovené normě. Diplomantka bohužel nepoužila žádný zahraniční zdroj, což je reflektováno i tím, že ve své práci svou pozornost nevěnovala jakémukoli srovnání se zahraniční právní úpravou.

Pokud jde o obsahovou stránku, práce se sestává vyjma úvodu a závěru ze 7 kapitol, které jsou za sebou systematicky vhodně řazeny. Již v úvodu diplomantka uvádí, že ji „připadá, že oběť je stále vůči pachateli upozaděna a jako hlavní smysl trestního řízení je vnímáno potrestání pachatele, nikoli pomoc oběti, která často trpí v důsledku činu psychicky, ale i finančně.“ V reakci na toto tvrzení však upozorňuji na to, jakým způsobem je vymezen účel trestního řízení v § 1 odst. 1 tr. řádu, a že jeho primárním účelem rozhodně není poskytovat psychickou či jinou pomoc obětem trestných činů. Snaha státu poskytovat obětem pomoc je projevem humanizace trestního procesu, nikoli však jeho cílem. S ohledem na zvolené téma lze kvitovat, že se diplomantka věnovala též problematice viktimologie, kterou nám představuje jako vědní obor a přibližuje její vývoj a jednotlivé náhledy na oběti dle jednotlivých viktimologických škol (označení „typy viktimologie“ ve smyslu názvu kapitoly 1.2 nelze považovat za zcela vhodné). Viktimologická nauka je z hlediska předmětu práce důležitá též pro pochopení jednotlivých okruhů, na které je nutné se při poskytování pomoci obětem zaměřit. Po viktimologické části následuje část právní, která je do značné míry kompilátem komentářové literatury, a nepřináší příliš nových pohledů na zvolené téma. Kapitola pátá se pak věnuje jednotlivým způsobům pomoci obětem trestných činů, přičemž s ohledem na to, že by tato část práce dle zvoleného tématu měla představovat její jádro, považuji její obsah za příliš stručný. Naopak v případě šesté kapitoly je zřejmé, že diplomantka má ve zvolené problematice široký praktický rozhled. V sedmé kapitole se diplomantka věnuje návrhům de lege ferenda, které se sice ne vždy přímo týkají pomoci obětem trestných činů, avšak je zapotřebí kvitovat, že nad rámec prezentace návrhů de lege ferenda publikovaných již jinými autory, přichází diplomantka i s několika vlastními návrhy.

Závěrem lze konstatovat, že předložená práce je způsobilým podkladem pro její ústní obhajobu.

Okruhy k obhajobě:

- Možnosti rozšíření okruhu pomoci obětem trestných činů.

- Snížení nebezpečí další viktimizace oběti při výslechu v řízení před soudem.

Předběžné hodnocení: velmi dobře

Praha, 30. 8. 2020.

JUDr. Dalibor Šelleng, Ph.D.